

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 166

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Tôi có nhận được một tin nhắn, anh ấy nói rằng ở Đài Loan có người nhận được viên thuốc của người trời uống, nó có thể trị bách bệnh, hơn nữa thành tâm khẩn cầu thì một viên thuốc sẽ dần dần sinh ra nhiều viên thuốc khác. Anh ấy nói, xin hỏi pháp sư, người trời có uống thuốc không? Làm sao để trả lời câu hỏi này?

Trong kinh Lăng-nghiêm, Thế Tôn nói cho chúng ta biết: “Thời kỳ mạt pháp, tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”, nếu như có bệnh thì vẫn nên đi khám bác sĩ, điều bạn nói nhất định không đáng tin cậy, không ai chịu trách nhiệm cho bạn. Người trời cho bạn thuốc, uống vào nếu có vấn đề gì thì bạn cũng không tìm thấy họ, họ không chịu trách nhiệm đối với bạn, cho nên thứ này không thể tin. Các bạn đã xem qua băng ghi hình của cư sĩ Hứa Triết, bà sống 100 tuổi mà không sanh bệnh, học tập theo bà thì đúng rồi. Người trời còn không bằng bà, người trời vẫn phải uống thuốc, bà không cần uống thuốc, cho nên bà đã vượt qua cả người trời, điều này chúng ta có thể học tập theo. Tại vì sao bà có thể không sanh bệnh? Bởi tâm địa của bà thanh tịnh, tâm địa chân thành, thanh tịnh, từ bi, niệm niệm vì chúng sanh phục vụ, không vì chính mình, cho nên bà có thể không sanh bệnh, cùng với điều nói trong Phật pháp là hoàn toàn tương đồng. Chúng ta học Phật thì phải nghe theo lời Phật, không thể tin vào lời đồn, điểm này đệ tử Phật phải đặc biệt lưu ý. Hôm nay, chúng ta xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 90, từ đây về sau là nói “điều ác không kiêng dè”:

Oán thiên vu nhân, ha phong mạ vũ.

怨天尤人。呵風罵雨。

Oán trời trách người, mắng gió chửi mưa.

Trong phần chú giải nói rất hay: “Thế giới Diêm-phù vốn thường gọi là *khiểm khuyết*.” Diêm-phù là tiếng Phạn, hàm ý là có sự khiếm khuyết. Người sống trong thế giới này, cổ nhân thường nói: “Việc không như ý thường đến tám, chín phần.” Cho nên mới gọi là cõi Ta-bà, không gọi là Cực Lạc. Những việc vừa lòng như ý thật sự rất ít. Chúng ta không thể được vừa lòng như ý, nhất định phải

hiểu rằng đây là nghiệp nhân quả báo, chúng ta tạo nhân bất thiện, phước đức mà chúng ta tích lũy không dày, sao có thể được vừa lòng như ý? Phật giảng giải cho chúng ta, chúng ta phải đích thực phải ghi nhớ, không những phải ghi nhớ, mà còn phải hết lòng nỗ lực học tập, thực hành.

Thái Thượng cũng khuyến khích chúng ta “tích lũy công đức”, điều này rất quan trọng. Tích lũy như thế nào? Phật dạy Bồ-tát sáu ba-la-mật, đó chính là phương pháp tích lũy công đức. Điều thứ nhất dạy chúng ta “bố thí”, tôi đã nói rất nhiều về bố thí rồi, dùng cách nói hiện nay là phục vụ cho xã hội, phục vụ cho hết thảy chúng sanh. Chúng ta dùng tài vật thì đây là bố thí tài, chúng ta dùng sức lao động của chính mình để phục vụ, làm tình nguyện thì đây là bố thí nội tài; dùng trí tuệ của chúng ta là bố thí pháp, giải quyết khó khăn cho người khác là bố thí vô úy. Trong bố thí đều đã nói được viên mãn, những điều khác đều là nói về những điều kiện cần đầy đủ của bố thí, điều bố thí là nói tổng quát, năm điều tiếp theo là nói riêng ra. Trong nói riêng ra thì đầu tiên là “trì giới”, trì giới chính là như pháp, bố thí phải như pháp, chúng ta ngày nay nói là hợp pháp, hợp tình, hợp lý, điều này chính là trì giới ba-la-mật. Phục vụ cho người khác cũng cần có phương pháp, có thứ tự, có trước sau, có trật tự không rối loạn, những điều này đều là trong phạm vi trì giới ba-la-mật. “Nhẫn nhục” là cần tâm nhẫn nại. “Tinh tấn” là không ngừng đang cầu tiến bộ, hằng ngày phản tỉnh, hằng ngày sửa đổi, hằng ngày cầu tiến bộ. “Thiền định” là trong tâm của chính mình phải có chủ tử, không bị cám dỗ của cảnh giới bên ngoài. “Trí tuệ” là đối với hết thảy sự lý thông đạt rõ ràng. Do đây có thể biết, năm điều phía sau đều là nói hỗ trợ cho bố thí ba-la-mật, khiến cho việc bố thí của bạn được viên mãn, công đức của bạn được thiết thực, chân thật.

Mọi lúc mọi nơi, gặp phải người khó khăn, nếu bản thân chúng ta vẫn còn một chút năng lực thì phải tận tâm tận lực mà giúp đỡ người khác. Giúp đỡ người khác nhất định không mong cầu quả báo, vậy thì sự bố thí này của chúng ta là thanh tịnh; bố thí nhất định không phân biệt giàu nghèo, sang hèn thì sự bố thí này là bình đẳng; thanh tịnh, bình đẳng của bố thí chính là hạnh Bồ-tát, thường giữ tâm này chính là đạo Bồ-tát. Thế nên, khi chúng ta không vừa lòng, khi hết thảy sự việc không được như ý thì cần phải phản tỉnh việc tích công lũy đức của bản thân chúng ta rất mỏng, hết thảy cảnh giới không như ý này đều là quả báo, đáng phải thọ nhận, trong khi thọ nhận cần phải phản tỉnh làm thế nào để cải tiến, nâng cao cảnh giới của chính mình, tích lũy công đức lớn hơn, vậy thì chính xác. Nếu như gặp chút chuyện nhỏ không vừa ý liền oán trách ông trời không công

bằng, cho rằng người khác có lỗi với mình, vậy sai rồi! Đây là bản thân đang tạo tội nghiệp, không những không thể chuyển hóa thành phước, mà còn làm tăng thêm tội nghiệp của chính mình. Thế nhưng hiện tượng này chúng ta thấy rất nhiều trong xã hội, vì sao vậy? Phật tổ và cổ thánh tiên hiền thường nói là do không có người dạy họ, họ không hiểu chuyện, trong kinh Phật thường nói là “kẻ đáng thương xót”, loại người này chân thật là thuộc về kẻ đáng thương xót. Cho nên, chúng ta nhất định phải hiểu được “*oán trời trách người*” nhất định là sai lầm, hơn nữa chúng ta nhất định không được phạm phải loại ác nghiệp này, lúc nào cũng nhớ lấy giáo huấn của Phật đối với chúng ta.

Câu thứ hai là “*chủ gió mắng mưa*”, mưa gió là hiện tượng tự nhiên, điều này có lỗi làm gì? Người hiền nay nói đây là việc không có lỗi làm, nhưng trong Phật pháp thì điều này có lỗi rất nặng. Vì sao vậy? Sự tu học của Phật pháp là dạy người chuyển phàm thành thánh, những gì nói trong ngàn kinh muôn luận thật ra chỉ có hai chữ, một là “thành”, hai là “kính.” Bạn xem hiện tượng này, thành không có, kính cũng không. Vào thời xưa, đừng nói là người tu hành, người đọc sách rõ lý, khi gặp phải tai biến của tự nhiên, lúc này trong tâm đặc biệt chân thành, đặc biệt cung kính, lấy “thành kính” đối diện với hết thủy tai biến, tâm của họ là định, không sợ hãi không hoảng hốt. Chúng ta thấy ở trong đây, chú giải cũng trích dẫn điều mà trong phần Khúc Lễ nói: “*Nếu có gió giạt, sấm nổ, mưa dũ*”, mưa dũ nghĩa là mưa rất lớn, rất to, “*thì ắt phải thay đổi*”, “*ắt phải thay đổi*” này chính là đặc biệt cung kính, đặc biệt cẩn thận. Vào lúc này cho dù là ban đêm, đa phần họ cũng thức dậy, mặc quần áo chỉnh tề, tĩnh tọa ở nơi đó. Điều này người ngày nay không hiểu, người ngày nay cũng sẽ không làm được như vậy, cho dù là người đọc sách xưa cũng không thấy còn cách làm như vậy. Thế nhưng trong Nhà Phật vẫn còn một ít người, vào lúc đột biến như vậy thì họ sẽ thức dậy mặc áo tràng rất chỉnh tề, rất cung kính, rồi đến niệm Phật đường tĩnh tọa, hoặc là niệm Phật, hoặc là kinh hành, trong nhà Phật vẫn còn. Ý nghĩa trích dẫn ở đây nói với chúng ta là dù gặp phải bất kỳ tai biến gì thì đều dùng tâm thành kính mà ứng phó, vậy mới có thể chuyển hóa tai nạn lớn thành tai nạn nhỏ, chuyển hóa tai nạn nhỏ thành không tai nạn, thành kính có thể chuyển biến.

Tất cả những tai nạn này chúng ta thấy trong hội Lãng-nghiêm đều đã từng nói qua, nguyên lý của điều này chính là điều Phật nói “y báo chuyển theo chánh báo”, cho nên là cảnh chuyển theo tâm, điều này là thật. Thế nhưng chúng ta là phàm phu thì không được, phàm phu là tâm chuyển theo cảnh, gặp phải cảnh giới này liền hoảng hốt sợ hãi, đây là tâm của bạn bị cảnh chuyển rồi. Nếu như bạn

bình tĩnh lại, suy nghĩ về lỗi lầm, sám hối, phản tỉnh, sửa lỗi làm mới thì có thể hóa giải những tai nạn, tai biến này. Chúng ta phải hiểu được đạo lý này, các bạn có thể tự mình tham khảo trong chú giải. Câu tiếp theo là đoạn thứ 91:

Đầu hợp tranh tụng, vọng trực bằng đảng.

鬥合爭訟。妄逐朋黨。

Xúi giục tranh chấp kiện tụng, chạy theo bè đảng làm bậy.

Đây là tạo nghiệp, nhất định không được xem chuyện này là chuyện nhỏ. Câu đầu tiên chính là ưa thích “tranh tụng”, khi gặp người khác có tranh chấp, không biết khuyên giải, mà còn dung túng họ, giúp đỡ họ, khiến cho hai nhà kết oán thù, hoặc là vì tranh chấp tài sản, tranh danh đoạt lợi, tranh quyền đoạt vị, những việc thế này có quá nhiều. Trong thời cận đại, thậm chí những người xuất gia cũng không tránh khỏi, trong một ngôi chùa thì tranh chức trụ trì, tranh làm quản lý, tranh tài sản của chùa, thậm chí còn tranh nhau đến tòa án, thời xưa người xuất gia chưa từng phải lên đến tòa án, đâu có chuyện này, đó là chuyện nực cười! Nhưng ngày nay lại thường xuyên nghe nói đến, thậm chí còn nêu rõ trên báo chí, còn có báo cáo, Phật dạy chúng ta buông xuống, như vậy thì buông xuống ở đâu? Cho nên khi gặp phải những chuyện thế này, chúng ta nên khéo dùng lời để khuyên giải, có vậy thì không những hai bên đều được phước, mà chính mình cũng tu tích công đức. Nếu như gây chia rẽ, ly gián, giúp đỡ tranh tụng thì bất luận bạn có chủ tâm gì, bất luận mong muốn của bạn là mục đích gì thì đây là tội lỗi rất nặng.

Đặc biệt trong nhà Phật gọi là phá hòa hợp tăng, Thế Tôn kết tội trong giới luật, phá hòa hợp tăng là tội ngũ nghịch. Tăng đoàn này bất luận là như pháp hay không như pháp thì chúng ta cũng không được can dự vào, tăng đoàn tu hành như pháp thì lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh, bạn phá hoại tăng đoàn này thì kết tội không phải chỉ với mấy người này, bạn không có liên quan gì với mấy người này. Nếu chúng thường trụ trong tăng đoàn này như pháp tu hành, hoằng pháp lợi sanh thì chúng sanh ở cả địa phương này được lợi ích, không những chúng sanh chúng ta được lợi ích, mà ngay cả quỷ thần cũng được lợi ích. Lần này chúng tôi ở Singapore, rất nhiều bạn đồng tu đều biết khi lão lâm trưởng Trần Quang Biệt qua đời, oan gia trái chủ của ông mong muốn đến đạo tràng để nghe kinh, chúng ta ở đây có thể chứng minh điều này, đạo tràng chân thật hoằng pháp lợi sanh thì quỷ thần đều được lợi ích. Bạn phá hoại đạo tràng này thì bạn kết tội là kết tội với hết thầy chúng sanh, chứ không phải kết tội với một người. Bạn không hài lòng đối với pháp sư này, bạn ghét ông ấy, bạn hủy báng ông, sỉ nhục ông, bạn

trục xuất ông đi, bạn tổn hại ông thì không phải kết tội với một mình ông, còn phải xem sức ảnh hưởng của ông lớn tới mức nào. Cho nên phá hòa hợp tăng là một trong năm tội ngũ nghịch, quả báo ở địa ngục A-tỳ, không cách nào cứu nổi, chư Phật xuất thế đều sám hối không thông, cho nên sự việc này chúng ta không thể làm.

Nếu như người xuất gia của đạo tràng này tu hành không như pháp, phá giới, phạm quy thì chúng ta cũng không cần phải can thiệp, chúng ta không phải là người chấp pháp. Giống như người phạm pháp của thế gian, có tòa án, có cảnh sát, họ quản lý chấp pháp, chúng ta không phải là người chấp pháp, nếu chúng ta can dự thì chúng ta cũng phạm pháp rồi, đạo lý này mọi người cần phải hiểu. Đệ tử Phật phạm pháp thì tự nhiên cũng có người trong Phật pháp xét xử, không can hệ gì với ta, ta cũng không cần quan tâm đến những việc thế này. Nếu chính mình nhìn thấy, hoặc là nghe thấy rồi, người xuất gia này có quan hệ rất tốt với ta, đôi bên đều biết nhau thì có thể hỏi han ông ấy, đây có phải là sự thật không? Tin đồn bên ngoài quá nhiều, nhất định phải hỏi xem có phải là sự thật không? Nếu là sự thật thì khéo dùng lời khuyên bảo, nếu không phải là sự thật thì khéo dùng lời an ủi, không nhất thiết truy cứu, như vậy mới đúng, nhất định không được tranh luận.

Nhà Nho và nhà Phật đều dạy chúng ta nhẫn nhường. Quý vị nhất định phải biết, ngạn ngữ có câu: “Một miếng ăn, một hớp nước, không gì không định trước”, trong số mệnh của mình có thì người khác có thể đoạt được không? Không thể được. Trong số mệnh của mình không có thì muốn giữ cũng không giữ được, vậy thì có gì để mà tranh giành đâu? Người khác muốn tranh thì nhường cho họ là xong, nếu như trong số mệnh của mình có, mình ở đây nhường đi thì ở chỗ kia sẽ lại đến, đây là chứng minh trong số mệnh của bạn chân thật có, người khác không đoạt được. Cho nên hiểu rõ được đạo lý này, hiểu rõ những chân tướng sự thật này thì sẽ rất vui vẻ mà nhẫn nhường, đâu có chuyện tranh chấp! Hơn nữa nhẫn nhường cũng thuộc về bố thí, bạn muốn danh thì cho bạn danh, bạn muốn lợi thì cho bạn lợi, muốn cái gì thì tôi thấy đều cho bạn, đây là Bồ-tát tu bố thí ba-la-mật; quả đức của bố thí, chúng ta biết được càng thí càng nhiều, không phải nói bố thí hết rồi thì không còn nữa, càng thí càng nhiều. Người thế gian hiểu đạo lý này, nhưng hiểu chưa đủ sâu, chưa đủ thấu triệt, cho nên họ không dám bố thí, sợ rằng sau khi bố thí thì bản thân không còn nữa. Họ không hiểu được càng thí càng nhiều. Cho nên chúng tôi ở Singapore hoằng pháp khuyên các bạn đồng tu, chúng tôi làm ra tấm gương cho mọi người xem, cá nhân càng thí càng nhiều, đoàn thể cũng là càng thí càng nhiều. Cư Sĩ Lâm là một đoàn thể, ở Singapore có thể nói

không chỉ là Phật giáo, mà trong tất cả tôn giáo thì Cư Sĩ Lâm là đoàn thể hưng vượng nhất. Làm sao lại hưng vượng? Do bố thí, bố thí vô tư, bố thí vô điều kiện, mọi người đều nhìn thấy quả báo rồi. Không chỉ là trong kinh Phật nói cho chúng ta, chúng ta y giáo phụng hành thì quả nhiên không sai, chứng thực lời Phật nói từng câu từng chữ là chân thật, chúng ta có thể yên tâm, hết lòng y giáo phụng hành.

Xem tiếp câu cuối cùng của đoạn 91: “*Vọng trực bằng đảng.*” (Chạy theo bè đảng làm bậy.) Sự việc này xưa nay trong và ngoài nước đều không tránh khỏi, hơn nữa họa hại của việc “bè đảng” thì trong lịch sử thường xuyên nhìn thấy. Trong xã hội hiện nay chúng ta gọi là “bè phái”, kéo bè kết đảng, người thông thường gọi là xã hội đen, đều là thuộc về loại này, loại này có thể mê hoặc con người là vì danh lợi, là vì quyền thế. Người thời xưa từ nhỏ đã nhận qua giáo dục của thánh hiền, hiểu rõ thị phi tà chánh, hiểu rõ thiện ác thật giả, cho nên xử sự đối người tiếp vật đều có thể dùng lý trí, mà không đến nỗi lạm dụng cảm tình. Vấn đề thanh thiếu niên trong xã hội hiện nay trở nên nghiêm trọng, trong gia đình không có ai dạy chúng, trường học cũng không có người dạy chúng, mà trong xã hội thì càng không cần nói nữa, cho nên vấn đề này vô cùng nghiêm trọng. Vì sao thiếu niên phạm tội nhiều như vậy, tỷ lệ mỗi năm tăng cao, đây là sự việc vô cùng đáng sợ. Từ sự thật này chúng ta mới có thể lý giải được, cổ thánh tiên hiền vì sao lại xem trọng giáo dục trẻ nhỏ như vậy? Vì sao xem trọng việc ngăn chặn sai lầm ngay từ đầu đến như vậy? Mới biết được xã hội an định, quốc gia trị an lâu dài, nền tảng kiến lập là từ giáo dục trẻ nhỏ, cha mẹ, thầy cô, xã hội đại chúng đều có thể làm một tấm gương tốt cho trẻ nhỏ. Do đây có thể biết, giáo dục này là tổng thể, chứ không phải là bộ phận riêng lẻ, ngàn năm Trung Quốc có câu: “Sống đến già, học đến già, học không hết”, ý nghĩa này chính là nói rõ làm người thì vĩnh viễn đang tiếp nhận giáo dục.

Không phải nói thanh thiếu niên sau khi tốt nghiệp ở trường rồi thì sự giáo dục liền kết thúc, không phải vậy, mà là vĩnh viễn đang tiếp nhận. Xã hội hiện nay, kể ra thì giáo dục rất phổ biến, so với xã hội thời xưa Trung Quốc thì nền giáo dục quả là phát triển hơn rất nhiều, ở mỗi một khu vực, chúng ta nhìn thấy trường học mọc lên như rừng, tiểu học, trung học, đại học. Theo lý mà nói thì xã hội hiện nay của chúng ta phải lớn mạnh vượt bậc so với thời xưa, tại vì sao đời sống của chúng ta, hoàn cảnh đời sống của chúng ta, suy nghĩ thật kỹ thì thấy kém xa người xưa vậy? Chúng ta đọc thấy trong sách xưa: Đời sống của người thời xưa có thể nói là sống trong tình thơ ý họa, quả thật có chân thiện mỹ tuệ,

đời sống trải qua là của con người. Hiện tại chúng ta đang trải qua đời sống gì vậy? Chúng ta hiện nay nói là đang trải qua đời sống của máy móc, mỗi ngày mấy giờ thức dậy, mấy giờ ăn cơm, mấy giờ làm việc, giống như cỗ máy, tình cảm giữa người với người vô cùng nhạt nhẽo, thậm chí đã không còn thấy nữa. Xã hội ngày nay, sự kết hợp giữa người với người là lợi và hại, khi có lợi thì tạm thời kết hợp, khi không có lợi thì lập tức tan rã, tình nghĩa không còn nữa, chưa cần nói đến đạo nghĩa, tình nghĩa đã không còn nữa rồi. Trong đây thấy rõ ràng nhất là vợ chồng, thời xưa chưa từng nghe nói ly hôn, các bạn đọc sách xưa có khi nào nghe nói đến ly hôn hay không? Ly hôn là chuyện sỉ nhục rất lớn, đâu có sự việc như vậy, thế nhưng xã hội ngày nay, các bạn xem tỷ lệ ly hôn rất cao, điều này thể hiện điều gì? Tình và ái giữa người với người không còn nữa, vì sao họ lại kết hợp? Bởi lợi và hại, khi mọi người có cùng lợi ích thì kết hợp, đến khi lợi ích bất đồng thì lập tức chia tay, cho nên hiện nay bè phái rất phổ biến.

Chúng tôi ngày nay học Phật nên tiếp xúc với xã hội rất ít, phạm vi đời sống của chúng tôi rất nhỏ, một số sự việc bên ngoài thì chúng tôi biết không nhiều, thỉnh thoảng mới nghe nói. Đặc biệt chúng tôi rất ít xem báo, cũng không xem tivi, điều này rất tốt, đối với sự tu học mà nói thì tâm địa tương đối thanh tịnh, mỗi ngày trải qua ngày tháng là thiên hạ thái bình, hỏi tôi việc gì thì tôi cũng không biết, thế giới này rất thái bình, rất an tĩnh. Thế nhưng nếu xem báo chí, xem tivi thì thế giới đại loạn rồi, không phải là thế giới hòa bình. Bè phái là điều vô cùng bất hạnh, ngay cả trong cửa Phật cũng có bè phái, những người này cùng với những người kia là một bè phái, trong một đạo tràng, nếu như đạo tràng này lớn, người nhiều thì bên trong sẽ chia làm rất nhiều bè phái nhỏ. Đã từng có người nói với tôi, anh ấy nói trong đạo tràng của một chùa nọ, nhìn bề ngoài thì thấy rất hưng vượng, chúng thường trụ có mấy trăm người, hương hỏa rất thịnh, anh ấy nói với tôi, bên trong ấy ít nhất có mười bè phái. Tôi nghe xong liền thờ dài, tôi tin tưởng, bởi vì tôi đã từng nhìn thấy qua đạo tràng như vậy, bè phái mọc lên như rừng, hiện nay có thể tạm thời duy trì là vì mọi người đều có chung lợi ích, nếu như lợi ích phân chia không đều thì bè phái sẽ tan vỡ, sẽ phát sinh đấu tranh, biến thành họa hại. Trong Phật pháp gọi là “phá hòa hợp tăng”, họ quả thật to gan! Phá hòa hợp tăng, Thích-ca Mâu-ni Phật nói quả báo ở địa ngục A-tỳ. Cho nên việc kéo bè kết phái thì hiện nay học sinh trong trường học cũng có, các ngành nghề trong xã hội đều có, thậm chí là trong chính trị cũng không tránh khỏi. Hiện nay ở trong tôn giáo, không chỉ là Phật giáo, hầu như mỗi một tôn giáo đều có, như vậy thì xã hội làm sao mà an định? Thế giới làm sao có thể hòa bình? Từ hiện

tượng này, chúng ta tỉ mỉ mà quan sát, thế gian có một số người nói ngày tận thế của thế giới, chúng ta thử nghĩ xem có khả năng đó không? Rất có khả năng.

Xã hội này không thiếu người chí sĩ nhân từ, chúng tôi thường hay tham gia hoạt động đa nguyên văn hóa, rất nhiều lãnh tụ tôn giáo khi cùng nhau tụ hội cũng thẳng thắn mà thừa nhận: “Trong tôn giáo của tôi, trong đạo tràng này của tôi tồn tại không ít thói xấu về mặt nhân sự.” Năm ngoái khi tôi họp ở Sydney, có một cha xứ của Thiên Chúa giáo rất thẳng thắn nói cho tôi biết, cho nên ông ấy hoài nghi giữa các tôn giáo chúng ta làm thế nào có thể đoàn kết được? Tôi nói với ông: Đây là vấn đề giáo dục, thế nhưng giáo dục phải cần thời gian dài, không phải là thời gian ngắn, giáo dục nhất định phải có một nhóm người thật sự giác ngộ. Chúng ta hãy nghĩ xem những vị đại đức thời xưa, Thích-ca Mâu-ni Phật năm xưa ở vườn Lộc Uyển bắt đầu gây dựng từ giảng kinh thuyết pháp cho năm vị tỳ-kheo. Không lâu sau khi chu du các nước liền trở về quê nhà dạy học, đây đều là đại thánh đại hiền, nhưng phải trải qua biết bao nhiêu thời gian mới sanh ra ảnh hưởng đối với xã hội, chúng ta cần phải thể hội được. Hiện tượng xã hội này của chúng ta ngày nay so với thời đại của Phật-đà, so với thời đại của Không lão phu tử thì thua kém quá xa, thời kỳ đó tuy con người chưa được tiếp nhận giáo huấn thánh hiền, nhưng thường thì tâm địa thiện lương, dễ dàng giáo hóa. Xã hội hiện nay, chúng ta thấy xã hội hiện nay dạy điều gì vậy? Cho nên năm xưa khi tiên sinh Phương Đông Mỹ còn ở đời, nói đến truyền hình thì thầy liền lắc đầu, thầy nói thứ này sẽ làm diệt vong quốc gia, sẽ hủy hoại xã hội. Truyền hình là gì? Truyền hình là giáo dục, dạy con người cái gì? Điều này chúng ta hiện nay đều rất rõ ràng. Tiên sinh Phương nói: “Nước Mỹ tương lai bị mất nước, nhân tố đầu tiên chính là truyền hình.”

Bạn xem trẻ nhỏ, trẻ nhỏ vừa sinh ra thì mắt đã dán chặt vào truyền hình rồi, hằng ngày học tập theo truyền hình. Những thứ biểu diễn trong truyền hình đó là gì? “Giết trộm đâm dâm”, cho nên thanh thiếu niên hiện nay của nước Mỹ, chúng ta thường xuyên nhìn thấy bị chết vì súng đạn, con số mà họ thống kê mỗi ngày có mấy chục người, thanh thiếu niên mỗi ngày có mấy chục người chết vì súng đạn, nguyên nhân là gì? Là học theo phim bạo lực trong tivi, chính phủ Mỹ cho đến ngày nay vẫn chưa có sự cảnh giác này. Tiên sinh Phương Đông Mỹ nói rất đúng, những thứ này là công cụ, công cụ không có tội, mà hoàn toàn phải xem người sử dụng công cụ đó. Năm đó, thầy cảnh báo quan chức chính quyền Đài Loan cần phải chú ý đến vấn đề này, nếu như đi theo con đường của nước Mỹ thì không thể lường được tiền đồ của Đài Loan, thầy tuy là đã nói mấy lần rồi, nhưng

có ai nghe thầy? Có ai xem trọng lời nói này của thầy? Cho nên hiện tượng động loạn ngày nay của xã hội, chúng ta cần phải biết được nó từ đâu đến. Vì sao trong xã hội lại có tình trạng kéo bè kết phái? Đó đều là vì mưu cầu lợi ích trước mắt mà không biết được lợi hại của hậu quả, thế nên người hiện nay, trong nhà Phật thường gọi là “kẻ đáng thương xót”, ngu si, quả thật là ngu si. Chúng ta nghe xong mà vẫn còn chưa phục, chưa tin tưởng, không những không có năng lực phân biệt chân vọng, không có năng lực phân biệt tà chánh, không có năng lực phân biệt thiện ác, ngay cả lợi hại cũng không có năng lực phân biệt, đây có phải là ngu si đến cùng cực rồi hay không?

Chúng ta rất may mắn, được thân người, nghe Phật pháp, gặp được thiện tri thức, việc [phân biệt] chân vọng thì phi rất khó! Tuy rằng chúng ta chưa thể phân biệt, nhưng thiện ác lợi hại thì chúng ta hiểu được một chút, do đó mới biết cách hướng lành tránh họa. Chúng ta sống trong thời loạn, nếu trong thời loạn mà có cơ duyên thì chúng ta liền giúp đỡ người khác, người xưa nói là “giúp thiên hạ cùng thiện”, nếu không có cơ duyên thì cần phải biết “riêng thân mình thiện”. Cho nên, trong thời xưa có rất nhiều tấm gương tốt, ẩn cư trong rừng núi, cả đời trải qua đời sống tu trì khổ hạnh, họ cũng có thể đạt được thành tựu viên mãn, chúng ta phải hiểu được đạo lý này. Phàm là thuộc về loại “*chạy theo bè đảng làm bậy*” đều do bị danh văn lợi dưỡng trước mắt che lấp, cho nên người tu đạo, không chỉ là tu đạo, mà người đọc sách thời xưa đều cam tâm trải qua đời sống nghèo khổ. Đây là chúng ta phải tỉ mỉ thể hội, người ta vì sao như vậy? Không phải họ không có năng lực, không phải không có trí tuệ, vì sao họ lại cam tâm trải qua đời sống nghèo khổ? Trong đây có đại đạo lý. Bạn xem Không phu tử tán thán Nhan Hồi, Nhan Hồi là người ưu tú nhất trong số các đệ tử của Phu tử, và cũng là người nghèo khổ nhất, đời sống vật chất tuy là khó khăn, nhưng đời sống tinh thần thì dồi dào. Ngày nay, chúng ta chỉ biết truy cầu thú vui trong đời sống vật chất mà hoàn toàn quên đi đời sống tinh thần, đây là sai lầm lớn của chúng ta.

Các bạn nhìn thấy chúng tôi mang đến băng ghi hình này, lão nữ tu Hứa Triết 101 tuổi, đời sống vật chất của bà thanh bần nhưng đời sống tinh thần lại dồi dào. Sáng sớm hôm nay, tôi thấy tờ báo của Cư Sĩ Lâm mang đến, trong đó có một trang với tiêu đề rất lớn: “Người chèo thuyền một trăm lẻ chín tuổi.” Một trăm lẻ chín tuổi mà hiện nay vẫn đang chèo thuyền, thân thể của người đó không kém gì so với bà Hứa Triết, vẫn đang chèo thuyền, cả đời trải qua đời sống thanh bần, những người này, họ hiểu được an bần lạc đạo. Mỗi một tôn giáo giảng về tu trì là đều phải bỏ đi danh văn lợi dưỡng, bỏ đi sự hưởng thụ của ngũ dục lục

trần, trong Kitô giáo và Thiên Chúa giáo đều tán thán “thần nghèo”. Thần tiên nhất định là không có gì cả thì họ mới là thần tiên, Phật Bồ-tát cũng là không có gì cả, ba y một bát, đó là thần nghèo. Bạn thật sự có thể buông xuống vạn duyên thì bạn mới có thể trải qua đời sống tinh thần cao thượng được, giống như Không lão phu tử tán thán Nhan Hồi: “Một giỏ cơm, một bầu nước”, đời sống như vậy nếu là người khác thì không chịu đựng nổi, thế nhưng “Nhan Hồi không đổi niềm vui ấy.” Đời sống của Nhan Hồi vô cùng vui vẻ, vô cùng vui sướng, vui ở rõ lý, ngài đã hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh, ngài thấu triệt sự thật của nhân quả báo ứng, tiền đồ của ngài là một mảng sáng sủa, ngài làm sao mà không vui vẻ! Phàm phu mê đắm trong danh văn lợi dưỡng trước mắt thì tiền đồ là một mảng tối tăm, họ không biết được. Cho nên tác hại của bè đảng thì chúng ta phải hiểu được, nhất định không được làm những sự việc này, không bị những cám dỗ này. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.